

Proloog Exfiltratie

Vorig jaar

0°8' N, 9°30' O

Tunesische grens bij Ghadamis

635 kilometer ten zuiden van Tripoli

‘Controlepost,’ zei Janson.

Twee Toyota pick-ups, die anderhalve kilometer verderop met hun neus naar elkaar stonden. De smalle geasfalteerde weg, een onderhoudsweggetje voor een stel hoogspanningskabels, stak schuin aflopend zo’n twee, tweeënhalve meter boven de golvende woestijn uit. Een gevechtsvoertuig met rupsbanden en een goede chauffeur zou er misschien omheen kunnen. Een gestolen taxi met een amateur aan het stuur had geen enkele kans.

‘Overheid of rebellen?’ vroeg Kincaid. Zij zat achterin met een gebutste Leica om haar nek.

Janson, die voorin zat om de chauffeur te kalmeren, bekeek de pick-ups met een achtmaal vergrotende monokijker. Omdat de weg naar de grens was dichtgeslibd met burgers die klem zaten tussen loyalisten en rebellen, had hij de taxi verder naar het zuiden gestuurd, door een heet, winderig landschap dat omzoomd werd door bergkammen en bezaaid was met de piramidale silhouetten van kamelen die van de dunne bodembegroeiing graasden.

Hij hield het kijkertje met twee handen stil. ‘Zwarte huurlingen... bullpupaanvalsgeweren... de linkertruck heeft een Type 63-raketwerper op sleep.’

Kincaid verborg hun rebellenpas onder de chauffeursstoel en gaf Janson zakenvisa waarvoor een bedrijf uit Tripoli garant stond, dat irrigatiepompen importeerde voor Gaddafi’s grote zoetwaterirrigatieproject. Ze was jong en fit en droeg een sjaal over haar korte bruine haar, een wijde cargobroek en een slobberig, bezweet shirt met lange mouwen. Volgens haar papieren werkte ze voor de publiciteitsafdeling van de eenheid voor Infrastructuur en Mineralen van KBR. Ze zat doodstil.

Volgens het visum van Janson was hij een waterbouwkundig manager bij dezelfde eenheid. Hij was ouder dan Kincaid, een onopvallende man met staalgrijs, kortgeknipt haar. De vage lijntjes van lit-

tekens op zijn handen en in zijn gezicht en de spieren die zich vaag aftekenden onder zijn wijde overhemd leken erop te wijzen dat hij onder aan de ladder was begonnen als een lid van een olieboringsploeg dat de avondschool had doorgeworsteld. Hij was even kalm als de vrouw achterin, bijna sereen.

‘We redden het wel,’ zei hij tegen de chauffeur. ‘Als je maar rustig blijft.’

Het was de chauffeur duidelijk dat geen van beide Amerikanen het gevaar beseftte. Afrikaanse huurlingen waren in het gunstigste geval schietgraag. Ze hadden beter met rebellen te maken kunnen hebben, die graag een goede indruk op CNN wilden maken. De buitenlandse soldaten van de overheid kon het niet schelen wat de wereld dacht; die stonden met hun rug tegen de muur en voor hen was het winnen of sterven.

Erger was dat de officier die het bevel voerde over de controlepost het insigne van de 32e Brigade droeg, het beruchte Afschrikingsbataljon. Die zou zich niet ‘bij de strijd van het volk aansluiten’. Hij had niet alleen een elitaire status, maar wist ook dat de officier die de verraderlijke zoon van de dictator gevangennam een rijke beloning te wachten stond. Als de verrader het geluk had dat de rebellen hem oppakten in plaats van de loyalisten, zouden ze hem misschien in leven houden als gijzelaar. De loyalisten zouden hem doden, en degene die het hoofd van de verrader naar zijn vader bracht, zou een medaille krijgen en een villa in de beste buurt.

De soldaten brachten hun geweer in de aanslag.

‘Remmen,’ zei Janson. ‘Hou beide handen aan het stuur.’ Hij hield zijn eigen handen in het volle zicht op het dashboard, met de papieren onder zijn linkerhand. Kincaid greep met de hare de rugleuning van de chauffeursstoel.

De chauffeur, een kale dertiger in een nepdesignerspijkerbroek en een sleets wit overhemd – het kostuum van de misnoegde hordes te hoog opgeleide werklozen – voelde een overweldigende aandrang om het gaspedaal in te trappen en de soldaten omver te rijden. Als hij stopte, konden ze in het gunstigste geval hopen dat de huurlingen hen zouden aftuigen en de auto overhoop zouden halen. God sta de vrouw bij als de officier hen met haar hun gang liet gaan. Zou het niet beter zijn om een risico te nemen en hun lot in de handen van Allah te leggen?

‘Remmen,’ herhaalde Janson. ‘Provoceer ze niet.’

Alles wat hij en Kincaid waren tegengekomen bij hun pogingen om over de grens te komen – doodsbanne burgers, prikkelbare huur-

lingen, rondzwervende rebelleneenheden – wees erop dat de revolutie was omgeslagen in chaos. Niet zo gek na veertig jaar onder het bewind van een psychoot. Maar het toppunt was het feit dat de loyalisten volledig de weg kwijt waren door een krankzinnige jacht op een dwaze verrader.

De psychotische dictator, die zichzelf de ‘Leeuw van de Woestijn’ had genoemd, had acht zonen. Vier van hen – de playboy, de legercommandant, de directeur van de oliemaatschappij van de familie en de minister van Vervoer – waren nationale bekendheden die regelmatig op de staatstelevisie verschenen en de bloemetjes buiten zetten in Rome en Parijs. Een andere, die een obscure imam was geworden in een afgelegen provincie, was achter een priesterlijke baard verdwenen; en de zoon die gay was en naar Milaan was gevlucht had men jarenlang niet gezien. Hetzelfde gold voor de jongste zoon, Yousef – ‘de Welp’ –, die in de Verenigde Staten informatica had gestudeerd.

Het was niet bekend hoe de Welp eruitzag, zijn foto was nooit gepubliceerd. Volgens de beste inlichtingen had hij het vertrouwen van zijn vader gewonnen dat zijn broers nooit hadden gehad omdat hij de binnenlandse veiligheid had gemoderniseerd, zodat de communicatie via mobiele telefoons en de toegang tot het internet gecontroleerd konden worden. Twitter en Facebook werden toegelaten zolang het de Leeuw behaagde. Hij kon ze met één woord uitschakelen.

De hoop dat Yousef de oude despoot een verlichte kant op zou sturen was vervlogen in de eerste bloedige dagen van de opstand toen de Leeuw zwoer dat hij tot de dood zou vechten. Het leger viel uit elkaar, zijn kabinet nam ontslag, en het stond vast dat er een bloedige burgeroorlog zou komen. De politieke impasse en de dreiging van een NAVO-bombardement deden zelfs sommige loyalisten fluisteren dat de oude man afgezet moest worden.

Yousef was in paniek geraakt. Hij was bang dat hij voor oorlogsmisdaden vervolgd zou worden. Toen had Italië een uitweg geboden. In een poging om een eind te maken aan de slachting en zichzelf te positioneren als redder van de zakelijke elite van de oliestaat had Italië hem asiel aangeboden. Zoals al het andere in het conflict, was dat te laat geweest. Voordat Yousef zich kon overgeven, was de strijd ontaard in een chaos. Hij was op de vlucht en men had hem voor het laatst gezien in de oasestad Ghadamis.

‘Rémmen!’ herhaalde Janson, hard als een vuurwapen dat werd doorgeladen. De chauffeur haalde zijn voet van het gaspedaal, ervan overtuigd dat Janson hem zou doden voordat de soldaten hun ge-

weren konden afvuren, als hij zou proberen om bij de controlepost door te rijden.

De soldaten gebaarden dat ze moesten uitstappen. De officier van het Afschrikkingsbataljon wierp een blik op hun papieren. ‘Maak de kofferbak open.’

‘Geen sleutel,’ zei de chauffeur.

‘Schiet het slot kapot.’ De huurlingen richtten nonchalant min of meer op het slot, vuurden een tiental patronen af en hielden hun geweer toen angstvallig in de aanslag terwijl een van hen een stapje opzij deed en de klep openwipte met de loop van zijn geweer.

De kofferbak bevatte een met kogels doorzeefde reserveband en een felgroene tas van het Libische nationale voetbalelftal. De officier maakte hem open en keek met grote ogen. Hij stak zijn hand in de tas en haalde er een stapeltje honderd-eurobiljetten met een wikkel erom uit. ‘Is dit van u?’

Janson zei: ‘Nee, ik had geen idee dat het daarin zat. Misschien kunt u zich erover ontfermen.’

De officier gebaarde en een soldaat spoot een halve maan van groene verf op de motorkap van de taxi. ‘U kunt gaan. Als u nog meer controleposten tegenkomt, komt u er daarmee doorheen. Sorry voor het ongemak. Vertel de wereld dat u goed bent behandeld.’

De officier gaf de chauffeur een tik tegen zijn achterhoofd en schopte tegen zijn been, terwijl hij hem teruggdreef naar de auto. De chauffeur verstijfde onder de belediging. Janson duwde hem achter het stuur. Kincaid riep de officier toe: ‘Mag ik alstublieft een foto van u nemen?’

Ze glimlachte innemend. De officier rechtte zijn schouders voor haar camera, terwijl hij zich afvroeg hoe het hem in eerste instantie was ontgaan dat zij een heel aantrekkelijke vrouw was.

Janson liep rustig om de voorkant van de taxi, stapte in en zei: ‘Rijden. Voordat ze van gedachten veranderen.’

De chauffeur trapte het gaspedaal diep in en de oude taxi reed weg.

Dankzij de opgespoten vrijgeleide en nog eens honderd euro aan steekpenningen kwamen ze de grens over.

De Tunesische autoriteiten, die overstelpt werden met vluchtelingen die dringend voedsel, water en onderdak nodig hadden, wuifden hen door naar het vliegveld. Er landde een tweemotorige Embraer Legacy 650. De privéjet voor lange afstanden was het eigendom van

Catspaw Associates – Jansons adviesbedrijf voor bedrijfsbeveiliging waar onafhankelijke contractanten werkten en dat via het internet en beveiligde telefoonverbindingen dag en nacht in contact stond met een ongrijpbaar amalgaam van freelance onderzoekers, IT-specialisten en veldagenten.

Janson en Kincaid hielpen hun piloten met het uitpakken van tenten, dekens en flessen met water. Een kwartier nadat het vliegtuig geland was joegen de zware Rolls-Royce-motoren het weer hemelwaarts, met aan boord Paul Janson, Jessica Kincaid en Yousef, de zoon van de dictator die gekleed ging als een te hoog opgeleide, werkloze Noord-Afrikaanse taxichauffeur.

DEEL EEN
'WIE IS HIER DE BAAS?'

Nu, één jaar later

5° Z, 52°50' O

Indische Oceaan, 1100 kilometer van de Oost-Afrikaanse kust. Onderweg van Mahé, de Seychellen, naar Mombasa, in Kenia

Het superjacht *Tarantula* voer met achttien knopen tussen de Seychellen en Mombasa. Het schip was gebouwd op de romp van een fregat uit de Kortenaerklasse en had derhalve het profiel van een oorlogsschip – een hoge boeg die uitliep in een lage achterstevan – en een opvallend elegante bovenbouw van de Parijse ontwerper Jacques Thomas, die erom bekendstond dat hij het soepele lijnenspel van de art nouveau had doen herleven in gebogen glas en met koolstofvezels versterkte kunsthars. Het schip voer in westelijke richting, glad gepolitoerd en glanzend in de ondergaande zon. Gezien vanuit een lage skiff die er op volle kracht op afvoer, leek de *Tarantula* als een vuurrode libelle over het water van de Indische Oceaan te scheren.

Een bemanning van twintig mannen en vrouwen zorgde voor het volledig geautomatiseerde schip, zijn eigenaar van middelbare leeftijd, Allen Adler, en Adlers gasten. Het schip beschikte over twee helikopters – allebei goudkleurig geschilderd met Adlers initialen in felrood op het staartstuk – een tienpersoons Sikorsky S-76D op een midscheeps platform en een vijfpersoons Bell Ranger met lichte turbines op het voordek. Twee snelle tenders voor twintig passagiers hingen aan de achterstevan op een benedendek, een compartiment dat men kon laten overstromen om de boten te water te laten. Op dat benedendek bevond zich ook een zeiljacht van vijftien meter, een oceaanowaardige Nautor Swan waar een miljonair trots op zou zijn.

Het werd snel donker, omdat ze vlak bij de evenaar waren. Vijf van Adlers gasten – een voormalige mannequin, een gepensioneerd diplomaat bij de Verenigde Naties en zijn vrouw, en een New Yorkse makelaar en haar man – kwamen bijeen voor cocktails om vanuit een lounge aan de voorkant onder de brug te kijken hoe de zon onderging.

De zesde, Allegra Helms, een dertigjarige Italiaanse gravin met

lichtblauwe ogen en lang blond haar, voegde zich bij haar gastheer op de brug zelf – een ruim, glazen adelaarsnest vanwaaruit men in vier richtingen over de verduisterende zee kon uitkijken. Adler probeerde haar te imponeren door het jacht te besturen. Om een domper te zetten op zijn verwachtingen dat hij haar aan de haak kon slaan droeg ze kleding die haar moeder zou hebben gekocht uit de *resort*-collectie van Valentino – een monastiek eenvoudige witte linnen hoog getailleerde sportpantalon en een bloes met een boothals – en een sjaal van Hermès met een zeefdruk van haar familiewapen in een zo subtiel patroon dat alleen een neef of nicht of een oude vijand het zou herkennen.

Een ronde Duitse stewardess in een korte, strakke rok bracht een blad met gemarineerde garnalen en sint-jakobsschelpen. Ze keerde terug met een champagne-emmer, maakte geruisloos en efficiënt een fles Cristal open en schonk twee glazen in.

‘Dat is alles,’ zei Adler, terwijl hij op haar achterste klopte. ‘Wegwezen. Jij ook, kapitein Billy,’ zei hij tegen de officier die naar het bedieningspaneel rondom de stuurautomaat keek.

Allegra Helms nam het zichzelf kwalijk dat ze op het laatste moment een uitnodiging had geaccepteerd van iemand die ze alleen kende via een wederzijdse kennis. Nu zat ze midden op de oceaan vast op een boot vol saaie onbekenden. De andere gasten kon ze ontlopen, maar er viel niet te ontkomen aan hun gastheer, die maar niet ophield over zijn geld en dat verdomde jacht van hem.

‘Het grootste ter wereld – 140 meter en 3550 ton – en ik heb het technisch laten aanpassen, zodat ik het kan besturen met een smartphone-app.’ Adler goot champagne naar binnen en knikte naar Allegra dat ze voor zichzelf moest inschenken. Vervolgens hervatte hij zijn monoloog met een grapje dat ze op de avond dat ze uitvoeren twee keer bij het diner had gehoord. ‘Ik weet niet waar ik de kapitein voor betaal.’

Een alarm begon staccato te piepen. Allegra zag dat de ogen van de kapitein naar de radarmonitor gingen, en even zag ze een oranje stip oplichten. Adler wrong zich erlangs en zette een schakelaar om, om het geluid uit te zetten dat zijn verhaal onderbrak.

‘Ik kan dit juweeltje vanuit het midden van Kansas besturen. Waar betaal ik jou voor, kapitein Billy?’

Allegra wierp een blik op de kapitein, een glimmend gebruikte symfonie van krullend kastanjebruin haar en Viking-jukbeenderen – over aan de haak slaan gesproken, als ze dat al overwoog, en dat deed ze niet. Niet nu ze haar man zou treffen in Mombasa. En nooit,

nooit, als ze op een boot zat en geen kant op kon.

‘Je zou haar vanuit het midden van Kansas kúnnen besturen,’ antwoordde Billy Titus met een vriendelijke glimlach terwijl hij met het controlepaneel van de radar speelde. ‘Jij betaalt mij om dat niet te hoeven doen.’

Allegra lachte.

Adler keek boos. ‘Het is zo dat ik hem een bonus betaal als hij brandstof bespaart en hem beboet als hij brandstof verspilt. Toch, kapitein Billy?’

‘Ja, meneer.’

‘Ga een hapje eten. De gravin en ik zorgen wel voor het schip.’

‘Hou de radar in de gaten.’

‘Wegwezen.’

‘Ik meen het, meneer. Als u piraten ziet voordat ze te dichtbij zijn, kunnen we de turbines inschakelen en er als de donder vandoor gaan.’

‘Ik garandeer je dat piraten mij niet lastig zullen vallen. Ga iets eten en laat ons alleen. Ik bel je wel weer als ik je nodig heb.’

‘Het jachtseizoen is net begonnen, meneer Adler. De moesson is voorbij en het water is kalm genoeg voor kleine bootjes.’

‘Ga, godverdomme! Nú!’

Kapitein Titus nam de tijd om nogmaals de radar te controleren, voordat hij zich op zijn hielen omdraaide en de brug verliet.

Toen hij alleen was met Allegra, zei Adler: ‘Mijn kapitein is een echte komediant.’

‘*Che bella figura.*’

‘Wat betekent dat?’

‘Het betekent... Hij maakt een goede indruk – knap – en je kunt er ook op rekenen dat hij het juiste zal doen.’

‘Dat snap ik niet.’

‘Het is voor u vast moeilijk te begrijpen. Het betekent dat hij een heer is.’

Adler was zich bewust van de uitdaging en speelde die naar haar terug. ‘Jij hebt gezien dat ik dat meisje in d’r kont kneep. Vind je dat dat niet kan?’

Ze draaide hem haar rug toe en bestudeerde het scherm van de radar. De zee was in alle richtingen verlaten. Adler was alerter dan ze had gedacht, en ze vroeg zich vruchteloos af of hij zijn grofheid gebruikte om zakelijke rivalen in verwarring te brengen zodat ze hem zouden onderschatten.

Adler zei: ‘Ze zou teleurgesteld zijn als ik niet in haar kont zou

knijpen. Ze zou denken dat ik boos op haar was.’

Toen Allegra bleef zwijgen, vroeg Adler: ‘Waar denk je aan?’

Ze dacht aan haar man, die op dit moment als een truffelvarken in Oost-Afrika rondwroette op zijn voortdurende jacht naar olie- en gasconcessies. Het zou prettig zijn als hij er was mocht Adler nog vervelender worden.

‘Ik denk dat u me aan mijn vader doet denken.’

Adlers gezicht verhardde: ‘Ik ben niet oud genoeg om je vader te zijn. Ik ben achtenveertig.’

Ze wist heel zeker dat hij achtenvijftig was – zij het opmerkelijk fit en nog steeds knap, met een uiterlijk dat de tand des tijds goed zou doorstaan. Ze zei: ‘Mijn vader knijpt de bedienden ook in hun kont.’

‘O ja? Wat vindt je moeder daarvan?’

‘Daar hebben we het nooit over gehad.’

Adler knipperde met zijn ogen. Toen veranderde hij van tactiek, zij het niet van houding. ‘Hoeveel geld verdient je man als baas van American Synergy?’

‘Hij is niet de baas van de hele ASC. Hij is directeur van de divisie Aardolie.’

‘De divisie Aardolie is hun belangrijkste winstmaker. Wat betalen ze hem om daar de baas te zijn?’

‘Ik heb geen flauw idee.’

Dat bracht hem weer tot zwijgen, zij het slechts voor even. ‘Kan dat je niet schelen?’

‘Ik voel me liever jong dan rijk.’

Adler kromp ineen, zoals ze al gehoopt had. Maar hij hield niet op. ‘Hoelang denk je dat dat zal duren?’ was zijn weerwoord.

‘Hoe kunt u garanderen dat wij niet door piraten worden overvallen?’

‘Ik heb een deal met Bashir Mohamed. Bashir is de “koning” van de Somalische piraten. Hij heeft mij een vrijgeleide gegeven. Niemand zal mijn jacht overvallen.’

‘Hoe kan hij garanderen dat andere piraten ons niet zullen overvallen?’

‘Ze zijn bang voor hem. Hij heeft ze georganiseerd. Als iemand voor zichzelf begint, levert hij ze over aan het VN-leger van de Afrikaanse Unie of aan de Combined Maritime Forces. Daar zitten de Chinezen en de Russen ook bij, die het veel harder aanpakken dan de VS of de EU. Of hij betaalt iemand om ze te doden. Bij piraterij is het net als bij elke andere business: je verdient geld door de markt

te beheersen, en je beheerst de markt door onafhankelijke partijen te elimineren.'

'Wat heeft u Bashir Mohamed in ruil aangeboden?'

'Je zou me niet geloven als ik het je zou vertellen.'

Eindelijk begon Adler interessant te worden, dacht ze. Allegra glimlachte, een glimlach die haar lichte ogen verwarmde. Ze haalde haar vingers door haar haar. 'U moet het me vertellen,' zei ze. Haar vloeiende Engels klonk muzikaal door een charmant Italiaans accent. 'Dat moet een interessant verhaal zijn.'

'Weet jij iets van New York?'

'Ik ben daar als meisje naar een school gestuurd.'

'Waar?'

'Nightingale-Bamford.'

'Oké. Dat verklaart het een en ander.'

'Zoals?'

'Je gedraagt je minder als een gravin dan als een rijk meisje uit New York.'

'En wat heeft u Bashir Mohamed aangeboden?'

'Ik zit in het bestuur van particuliere scholen zoals Nightingale. Niet in dat van hen, maar wel bij andere. In ruil voor een vrijgeleide voor de *Tarantula* kan Mohameds oudste zoon daar gegarandeerd naar de peuterschool. Ik zweer je dat het waar is. Meer was er niet nodig. Zijn droom is: eerst de peuterschool, dan de voorbereidings-school en dan Harvard.'

Allegra Helms lachte. 'Goed gedaan, meneer Adler.'

'Ik zeg al de hele tijd dat je me Allen moet noemen.'

'Wat jij wilt, Allen.'

'Nu moet jij mij iets vertellen. Waarom heb je mijn uitnodiging geaccepteerd om mee te komen op deze cruise?'

'Zoals ik je al vertelde, ben ik net klaar met een klus op de Seychellen. Ik wilde net weggaan.'

'Het taxeren van antiquiteiten?'

Allegra Helms, die zijn houding zat begon te worden, gaf antwoord met een geringschattend gebaar dat zijn riante jacht tot handelswaar degradeerde. 'Mensen die net geld hebben verdiend moeten gerustgesteld worden dat een kopie van een Holbein-portret door een protegé van de meester is geschilderd en niet door een meester-vertervalser.'

'Misschien zou ik je moeten inhuren om mijn schilderijen door te lichten.'

Allegra haalde haar schouders op. In het hechte wereldje van de

kunst was het bekend dat Adler geadviseerd werd door jakniksters die zakken vol geld van hem uitgaven aan dingen die niet erg de moeite waard waren. Wat een verrassing. ‘Toen jij me uitnodigde, dacht ik dat mijn man en ik elkaar in Mombasa misschien even zouden kunnen zien. We zijn allebei al een tijdje aan het reizen.’

Adler lachte.

‘Wat is er zo grappig?’

‘Ik heb nog nooit een “proefscheiding” gezien die niet werkte.’

Geprikkeld en kwaad op zichzelf omdat ze Adler te veel had ont-huld, zei Allegra Helms: ‘Het was niet echt een scheiding – nee, dat is niet waar. Het is inderdaad een proefscheiding, en het werkt heel goed. Ik zie heel erg uit naar de hereniging met mijn man in Mombasa.’ Ze kon haar oren amper geloven, maar ze had het gezegd. Hardop en in het bijzijn van een getuige.

‘Je lijkt verbaasd,’ zei Adler.

‘Dat ben ik ook,’ zei ze met een glimlach en een huivering van geluk die ze lange tijd niet had gevoeld. ‘Maar het zou me niet moeten verbazen, toch? Hij is nog steeds de man die ik tien jaar geleden wilde. Hij is knap. Hij is resoluut. En ik vind het fijn dat hij een selfmade man is. Dat geeft hem een zelfverzekerdheid die diep zit omdat hij haar heeft verdiend.’

‘Een macher, net als ik,’ zei Adler schertsend. ‘Ik heb die van mij ook verdiend.’

Het viel Allegra op dat Adler in zekere zin inderdaad op Kingsman leek – een man die ervan overtuigd was dat hij alles wat hij maar wilde verdiende, juist omdat hij het wilde. Dat was iets wat haar eraan herinnerde om niet al te enthousiast te zijn en meer hoop te hebben voor hun huwelijk dan mogelijk was tijdens een kort bezoekje in Mombasa. Maar was het toch niet de moeite waard om het te proberen? Toch de moeite waard om hoop te koesteren?

Adler zei: ‘Waarom neem ik niet voor hem waar tot we in Mombasa aankomen?’

‘Waarom probeer je Monique niet,’ antwoordde ze, terwijl ze afstand nam. De aantrekkelijke Monique – een van de favoriete modellen van Galliano voordat die zijn carrière om zeep hielp – was een gretige brunette van in de veertig, die bijna hysterisch werd als het over haar leeftijd ging en in de markt was voor een rijk vriendje, zo niet een echtgenoot. Dat was Allegra te weten gekomen tijdens het heel korte gesprekje dat ze de eerste avond hadden gehad.

‘Ik heb liever gravinnen dan mannequins,’ zei Adler, terwijl hij

dichterbij kwam staan. ‘Ik heb jouw familie nagetrokken, jij bent een echte.’

Allegra Helms zei: ‘Het is zonneklaar dat jij Monique ook hebt uitgenodigd voor het geval het met mij niet zou lukken. Nou, het is niet gelukt en dat zal ook nooit gebeuren. Ik ben getrouwd. Ik ga nu naar beneden. Ik zal Monique naar boven sturen.’

‘Jij bent me er eentje.’ Adlers gelach werd onderbroken door het verbazingwekkend harde geluid van een lang geweersalvo. Het ging maar door, tot het geluid van de schoten klonk als een drillboor die een straat openbrak.

Hebzucht maakt mensen dapper, dacht Maxammed, de kapitein van de piraten.

De eerste die aan boord ging van het jacht zou driemaal zoveel krijgen: drie miljoen Somalische shillings handje contantje – honderd Amerikaanse dollars – plus de belofte van een Toyota 4Runner nadat het losgeld was betaald. Dat leidde tot een felle strijd tussen twee broers van een clan die allebei tegelijk de ladder op wilden die ze tegen de lage achterstevan van het varende schip hadden gezet.

‘Doorgaan!’ riep Maxammed. Hij was een lange, pezige Somaliër van vijftig, met een hoog en breed voorhoofd, sterke witte tanden en een lichtbruine huid, en hij sprong met getrainde souplesse op het voordek van een skiff van fiberglas, die heftig deinde in het kielzog van de *Tarantula*. Hij droeg een kogelvrij vest, de enige piraat met zulke bescherming, en een patroongordel met kogels voor een machinegeweer. De gordel was voor het schokeffect. Zijn wapen was een SAR 80-gevechtsgeweer met een losse patroonhouder en een ingekorte kolf, zodat hij het in één hand kon houden als een pistool.

‘Hup, hup, hup!’

Insjallah schoten ze elkaar niet overhoop. Hij had al te weinig mannen, met slechts twaalf vechters, en een van de jongens voor wie het de eerste keer was, was zo zeeziek dat hij hulpeloos onder in de skiff lag, zo uitgeput dat hij niet eens de ontbrekende inhoud van een al dagen geleden lege maag kon opraken.

Maxammed zag dat er een jachtgeweer boven de achterstevan uitstak. ‘Geweer!’

De piraat die het eerst boven aan de ladder was verstarde. De matroos van het jacht die het geweer richtte, verstarde ook. Hij was een christelijke Filippijn met een zilveren kruis om zijn nek, te zachtmoedig om zijn medemens dood te schieten, zelfs als zijn leven gevaar liep.